

Verkankert

Ons leven naast een kankerpatiënt

Bianca Keijzer

Schrijver: Bianca Keijzer

Coverontwerp: Jesse Keijzer en Bianca Keijzer

ISBN: 9789465017785

© Bianca Keijzer

Inhoud

1	Onderbuikgevoel	8
2	Bult.....	10
3	Internist.....	12
4	Eerste acties	14
5	Papa wordt niet beter	16
6	Wat wil je nog?	18
7	Rooskleurig	21
8	Over mijn lijk	24
9	Vakantie.....	26
10	Vakantieleed	28
11	Chemo.....	31
12	Vorbereidingen	34
13	Uitslagen.....	36
14	Verpleegkundige	38
15	Mindfuck.....	40
16	Efteling	42
17	Klachtengesprek	45
18	Kerstvakantie	47
19	Gelukkig nieuwjaar.....	49
20	Ziekenhuis	51
21	Hulp accepteren of afwijzen	53
22	Nieuwe fase.....	55
23	't Hofje.....	57

24	Afscheid nemen	60
25	Bezoekers schema	62
26	Laatste dagen	64
27	D-day	66
28	Sneltrain.....	69
29	Papa verzorgen.....	71
30	Crematorium ons tijdelijk thuis	73
31	Condoleance	75
32	De kist.....	77
33	De uitvaart.....	79
34	Waar ben je?	82
35	We moeten verder	84

1 Onderbuikgevoel

Al maanden loop ik met een voorgevoel dat het niet goed is.

Mick kan slecht eten, hij gooit vaak alles er weer uit. Daar kan hij niks aan doen, maar soms vind ik het bloed irritant. Ben je gezellig met zijn drietjes aan het eten, loopt hij weer van tafel af richting de wc. En dan dat geluid. Soms kotst hij zo hard dat ik het tijdens het eten hoor, niet heel fijn. Ik merk dat Jesse het soms ook vervelend vindt. Als Mick dan weer van tafel loopt hoor ik naast mij een diepe zucht “daar gaat papa weer”.

Maar dat terzijde.

Hij is bij de huisarts geweest en die stuurde hem door voor een echo van zijn maag. De uitslag was; niks gevonden, niks te zien. Vaag, zal het dan toch met zijn maagverkleiding te maken hebben die hij ooit heeft gehad? De huisarts wil hem met alle liefde doorsturen naar de mdl arts, maar hier is wel een mega wachtlijst. Dus ze besluiten samen om het nog even aan te kijken, misschien gaat het toch weer over. Het negatieve voorgevoel blijft echter en dit weet Mick ook. Het klopt ook gewoon niet. Je gaat niet door een maagverkleining van jaren geleden ineens je eten niet meer binnenhouden. Je gaat niet ineens spugen omdat je eten niet verder zakt. En als je het er dan uit hebt gegooid of een pauze hebt genomen om te wachten tot het zakt, dat je dan ineens wel weer kan eten en je je hele bord gewoon leeg eet. Er blijft

steeds gewoon iets vast zitten halverwege, waardoor de rest niet verder kan, ja dan houdt het een keer op en overstroomd je pijpje en gooi je het er weer uit. Het klinkt als een simpel verhaal, maar het is niet zoals het hoort. Iets werkt gewoon niet goed, maar waarom vinden ze dan niks?

Ik merk dat Mick er inmiddels wel aan gewend is, die doet alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat hij steeds moet overgeven. Ik vraag mij af, waar brengt dit ons heen. Mijn onderbuik gevoel word sterker.

2 Bult

Vrijdag, de dag dat we zomervakantie kregen ontdek Mick een bult in zijn hals, hij laat het zien, het is een behoorlijk bult. Hij vraagt wat ik er van vind en ik kan er niet om heen, hij zit er en dit kan nooit goed zijn. We komen allebei niet uit een ei, een bult op een plek van een schildklier, dat kan net goed zijn. We zijn het er over eens, hij moet een afspraak maken bij de huisarts.

Maandag kan hij gelukkig al terecht. Maar het hele weekend zit het gevoel toch dwars en hangt de uitslag als een soort zwaard van Damocles boven zijn hoofd. We weten onbewust allebei dat hem heel wat te wachten zal staan. Noem het doemdenken, maar ons gevoel zegt kanker. Dus behandelingen in, chemo, bestralingen en wat dan ook. Maar over een hele tijd gaat het dan wel weer goed. We kunnen dit aan en zijn onbewust ons al het voorbereiden. Gek, want we weten nog helemaal niet of het zo negatief is. Maar mijn onderbuik gevoel heeft me (helaas) nog nooit in de steek gelaten. Dus dat voorspelt niet veel goeds. Als hij maandag bij de huisarts komt gaat het in een sneltrein, zij heeft ook ernstige twijfels over de aard van de bult en stuurt hem direct door naar de internist. Hier kan hij na 1 ½ week terecht. Ons gevoel van dat het niet goed is wordt steeds heftiger. Jesse weet van de bult en we vertellen hem dat papa onderzoeken krijgt om te zien wat voor bult dit is. We nemen hem overal in mee, moet ook wel bij zo'n slim

kereltje. Als we het niet doen is hij boos. Hij moet en zal het weten en vooral begrijpen.

1 ½ week is behoorlijk lang moet ik zeggen, de tijd gaat langzaam en vakantie hebben werkt daar niet aan mee. Er is geen afleiding van werk of andere mensen om mij heen. Het is wij met zijn drietjes, hoewel Jesse wel wat dagen naar de BSO wil en Mick gewoon zijn werkdagen werkt. Ik doe mijn ding, maar nog steeds met dat onderbuikgevoel.